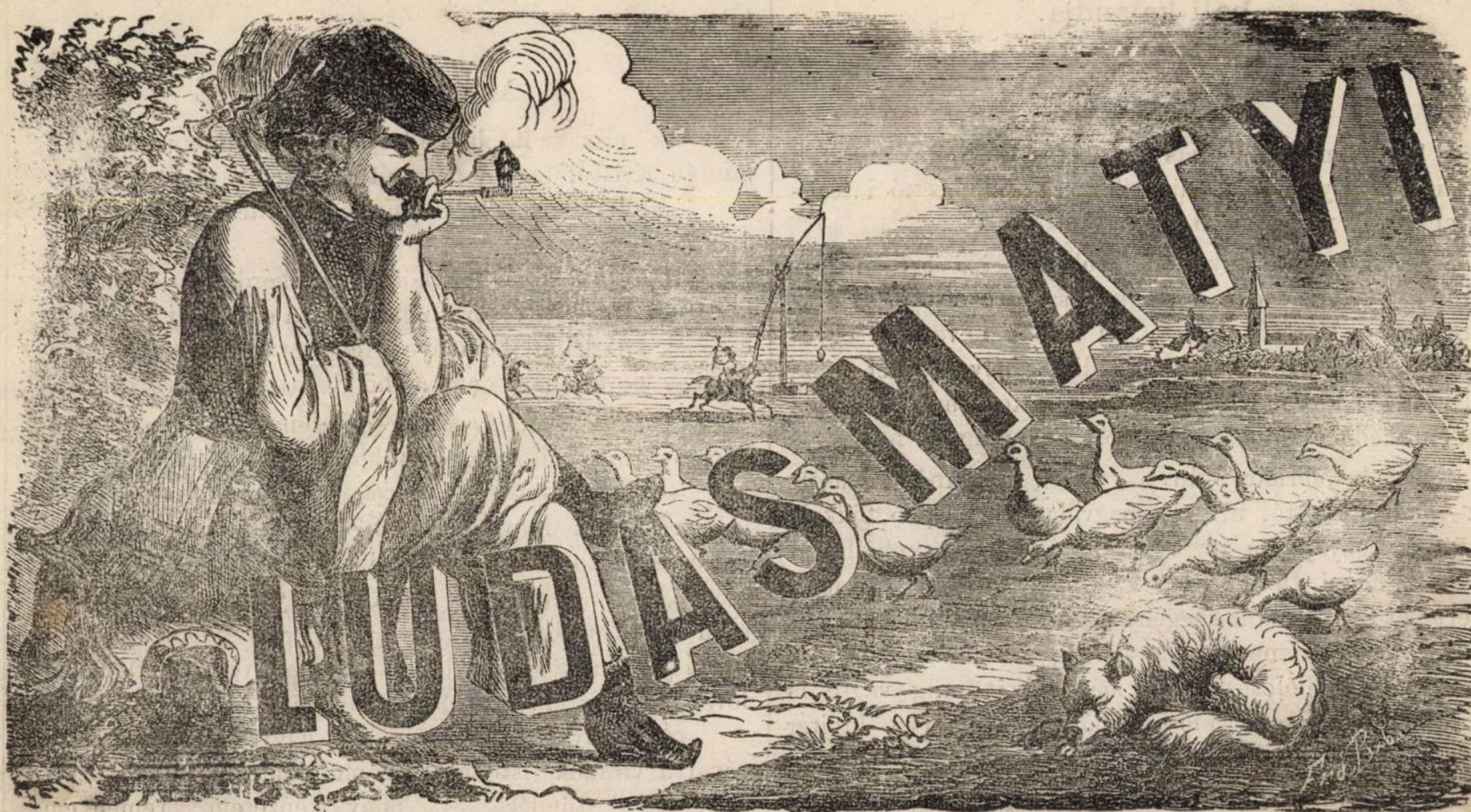

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. ala küldendő.	Pest, september 22. 1872. 39 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Aláirás „Ludas Matyi" részvényeire.

T. c. publikum! Hat év óta van már szerencséje vaknak világtalannak arról saját szemeivel meggyőződni: hogy a **„Ludas Matyi"** cég a leghirhedtebb firma nemcsak széles Magyarországban, hanem tul a nagy Oceánon is.

A Matyi vállalata szolid alapon nyugvó- nem oly szédelgő üzlet mint az **„Obsitos"**, **„Bolond Istók"**, **„Bakter"**, **Füles Bagoly"**, **„Kortes"** stb.-féle firmák, melyeknek „promesse"-ibe ugy belevesztett a részvényes publikum, mint Bertók a csikba.

A részvényesek nagyszerü nyereményben fognak részesülni. Ugyanis október elején kezdődvén meg

„a kölyök mamelukok országos kiállitása"

— melyhez a londoni, párisi és a bécsi világkiállitás csak suvix, — minden részvényes meg fogja kapni a kölyök mamelukoknak nemcsak cifferblatját, hanem biografiáját is.

Egész részvényesek **6** forintot, félrészvényesek **3** forintot, negyed részvényesek pedig **1** frt **50** krt fizetnek, melyek postai szelvényeken október elsejéig okvetetlenül beküldendők **„Ludas Matyi"**-nak.

Ne higyje a t. cz. publikum! hogy tréfálok, Lónyai üttse komolyan mondom, hogy szurja ki azt az **1** frt **50** krt, mert olyan jó bolondos fickót ugy sem talál aranyért sem többet, mint

„Ludas Matyi"

Három levelü lóhere.

Jelige: Három csillag van az égen egy sorba,
Három gyermekem van nékem egyforma.
Pestváros.

I.

Üszögös a tavaszi rozs
Követnek hajh! Tavaszi rosz . . .
De leszáll még a tavaszi ára . . .
S nem lesz büszke Ferencváros
Rosz Tavaszi-jára.

II.

Hát a szegény Józsefváros!
Há legyen bujában már most?
Addig steigerolt a kába! . . .
Mig Steigert besteigerolta
A Sándor utcába.

III.

Megfőtt már a katraboca . .
Képviselő Jean Radoca!
Terézváros hires gyermekének
— Jókai majd eldadálja: —
Bölcső kell szegénynek.

Harkály Kristóf borbélylegény

báli kalandja.

(Szivrepesztő igaz történet.)

A batyu bál.

Sztrahimirák Tóbiás mordiális borbély műtételi officinája, egyike a leghiresebb szakálkopasztó intézeteknek Sz. . . városában.

Tóbiás mesternek pedig volt a közösügy megteremtése idejében egy furfangos szappanverője, becsületes nevén Harkály Kristóf, ki ép oly nevezetes egyéniség vala Sz . . . en, mint Hugli borbély a „két pisztoly“-ban“, lévén Kristóf a kundsaftok mulattatására elménczkedő és a leányok körül pedig ügyes legény.

. . . év február 3-án nagyszerü batyubál tartatott Sz—geden. Kristóf urfinak megvillant nem épen tökkelütött koponyájában az eszme, hogy a batyubálba jó volna elmenni. De hogyan? ez volt a kérdések kérdése, mert hát Kristóf mint szegény ágról szakadt fickó, illendő báli öltözetnek nem vala boldog tulajdonosa. Addig égette tehát bölcseségének mécsvilágát, mig végre is az eszme ugy ugrott elő agyából, mint Minerva, Jupiter homlokából.

Hah! meg van! — kiálta diadalmasan — most már megyek a bálba, hisz principálisomnak tegnap hozott haza Cérna szabó egy öltözet uj ruhát, a principálisnak született olyan termete van mint nekem, ugy fog rajtam állani ruhája, mintha csakis én rám szabták voln, . . . elsándzsirozom. A principális estvére a „nagy gombóc“-ba megy kvaterkázni — kissé berugva haza jő . . lefekszik és reggelig horkol. Sári gazdasszony pedig a ki különben is ugy pislogot reám, mint a miskolci kocsonya a vargára, se lát se hall“ . . . igy okoskodék Kristóf, és ugy tőn a mikép beszéle.

Estve fél tizkor Kristóf legény — meglehetősen kicsipve magát — már a „Bárány-szálloda fényesen világitott termében járta a keringőt egy 30 és 40 év közt viritó amazonnal. Tánc után a delnőt karjára füzé Kristóf ur és sétára indult vele.

— Vajjon ki lehet ez az én bájos táncosném . . . öltözete válogatott, talán valami falusi cserbe hagyott gazdag szüzecske . . hisz annyi az ékszer rajta, hogy három officinát is lehetne az árán nyitni, ez nem volna rosz párthie“ — ily karakán ideák kezdettek Kristóf legény agyának furfangos észvilágában fogamzani a séta alatt.

A brugó, klarinet és cimbalom ujra megzendült. Kristóf egy mazurka polkát ismét elrugott hölgyével. A tipegésbe topogásba aztán belemelegedvén, Harkály azon cinikus megjegyzést kockáztatta táncosnéja előtt: hogy ő sokkal boldogabbnak érezné magát, ha a mellékszobában lévő cukrászdába mennének és e szerencsés véletlen ismeretség dicső örömére egy pohár frissitőt élveznének.

Az inditvány készséggel lőn fogadva, Harkály egy karos székbe, hölgye pedig egy rugányos pamlagra telepedett.

Az ismerkedés.

Az elszakadt beszéd fonalát a hölgy vevé fel‘ miután Kristóf legény frissitőt és süteményt parancsolt.

„Kihez legyen szerencsém? kérdé a hölgy Don Juanjától.

Harkály kissé meghökkent a kérdésre, — művészetének megnevezésével nem akarva elrontani a hatást, eszének spárgáját keményen feltekervén, ugy ejté ki a borbély nevet, hogy azt a hölgy báró Béli-re értette.

A báró Béli név kedvesen csengett az amazon 18 karátos arany fülönfüggős füleinek dobjában.

— És én kit tisztelhetek nagysád becses személyének eredeti fotografiájában? tárja őszinte nyilatkozatra cseresznye szájának hajnalfényü biborát.

„Én szerelemfalvi Flóra Dorotya vagyok a szomszéd K. városából Bérlaki nagybátyám gőbölykereskedővel jöttem a bálba, ő azonban szenvedélyes ferbliző lévén, lovagiatlanul magamra hagyott.

— Hogy én feltalálhassam nagysádat, tehát Flórával a virágok istennőjével mulathatok? Oh ez ezeregyéjszakai tündéri éj, mely képzetem, reményem ragyogó világát felülmulja.

„Ah, báró Béli ur! ön igen udvarias férfiu!

Kristóf borbély a boldogitó ismeretség öröklete örömére pezsgőt parancsolt. Kocintottak a szerelmesek. Harkályt nem sokára elkapta a kettős láng, s **hő** érzelemmel áradozott hölgye előtt.

A szerelem édene.

— Oh nagysád, ha enyémnek mondhatnám e hullámzó dus fehér kebelt, Dárius kincse érette cserében bliktri volna, (Notabéne Flóra habzó fehér selyem ruhában volt öltözve.)

„Báró ur ön igen kedves egyéniség.“

— Ezen éj legyen örökre áldott, melyen boldogságom alapköve letétetett — diktiózék Kristóf legény, ki nem volt járatlan a cifra frázisokban, olvasgatván Jósika és Kuthy novelláit. Kristóf sürübben kezdett töltögetni.

„Oh kedves báró ur! ön nem remélt gyönyörárjában füröszti szerelemért epedő szümet“ — rebegé a pezsgőtől nekitüzesedett Flóra kisasszony.

— E dagadó hókebel alatt dobogó piros sziv fáklyája tehát eloltatatlanul értem ég?

„Önért“, ezzel Flóra nagysám a báró, azaz hogy a borbély karjaiba vetette magát.

A hó kebel,

Flóra kisasszonyt izgatott állapota rendkivüli helyzetbe juttatá, a hölgy tulfeszitett ruhája ugyan is megpattant, s Harkály menyországa a dagadó hókebel,

melyet egy csomó tisztára mosott fehér strimfli gombolyag képezett, Kristóf urfi lába eleibe hullott.

A borbély egéből pottyant le, mig Dorottya a fatális történet alatt Morpheus karjai, azaz hogy a borbély karjai közt szenderegve, boldog álmok tengerén libickolva, a legboldogabb báró Béliné volt.

Harkály a szüz fejét a diván vánkosára helyezvén, a strimfliket felvette és lehült szerelemmel zsebre rakta, miután ugy is szükiben volt a kapcának; gondolá, legalább a veszett szerelemből megmarad egy pár strimfli.

A kisértő szellem.

Az óra tizenkettőt ütött, midőn Harkály elébe egy szörnyü mérges tekintetü halandó toppan, ki nem vala más, mint Sztrahimirák Tóbiás, Kristóf mordiális principálisa.

— Ha! végre megcsiptelek gazember! hát te az én ujruhámban párádézol — kiálta a principális.

Ezen elég durva monolog alatt Flóra nagysám feleszmélt mámoros ábrándos álmából.

„Hol vagyok? miféle zaj ébreszte fel, hogy édes álmaim bübájos képeit megzavarja“? kérdé Flóra kisasszony, törölgetvén pezsgő árjától harmatozó szemei tükrének könyeit batiszt zsebkendőjével.

— Oh nagysád! a szerelem szózatát felváltá egy zordon principális kiméletlen dőrgedelme; ime itt tombol kisértő szellemem, ki oly dühösen tör reám, mint tigris áldozatára — sohajtá keserves páthosszal Kristóf.

— Takarodj haza ruhatolvaj! vesd le uj ruhámat, melyet 32 frt. 50 krért tegnap csináltattam, kiáltott Strahimirák Tóbiás, fel sem véve s nem látva a két szerelmes turbékolását.

„Ah miféle durva species ez báró Béli ur? távolitsa el nóbel körünkből — esdeklék Dorottya. . .

— Mit hallok? báró Béli urhoz van szerencsém. Ez eddig titok volt előttem. Hanem azért le az uj ruhával pünkösdi báró uram! mars az officinába, — parancsolgatott Tóbiás ur!

„Miféle tökéletlen beszéd ez? mit sértegeti, mit akar a báró urral?“ kérdé Flóra kisasszony furcsa sejtelmektől gyötörtetve.

— Báró urral . . . hm! talán borbély urral, szappanhabfaló borbélylegénynyel akará mondani, az asszonyság. — —

„Ah skandál! ez rágalom, ugy-e báró Béli ur! ez merő rágalom? védje hát magát“ . . . szólt az ájuláshoz készülődő szüz.

— Mi tagadás benne nagysád — miután balsorsom bele rántott a krédóba, ki kell valanom, hogy biz én csak egy szegény borbély legény vagyok, — felelt megadva magát Harkály.

„Szörnyü lovagiatlanság! hisz ön azt mondá nekem, hogy báró Béli“ . . jaj mindjárt elájulok.“

— Én nem mondtam nagysád! én borbélyt neveztem, ha nagysád báró Bélire értette, nem tehetek róla, meghagytam boldog reményei között.

„Jaj Jézus Mária! minek is jöttem én ebbe a bálba.“

— Igen asszonyom, vagy kisasszony, vagy ifjasszony, e fickó az én korhely segédem. Én pedig Sztrahimirák Tóbiás vagyok, helybeli borbély és kirurgus . . . . . E fráter . . .

„Mingyárt görcsöket kapok, távozzék maga neveletlen Sztranyizsák!

— Becsületes nevem Sztrahimirák, helybeli borbély és diplomatikus kirurgus. —

„Én pedig szerelemfalvi Flóra Dorotya vagyok,“ szólt a büszkeségében sértett hölgy.

— Felőlem lehet akárki, hanem most már vége a komédiának, vizitálja meg magát az asszonyság, nem hiányzik e valami, mert báró Bélit az ördögök bordájában szőtték. —

Flóra nagysám e szavakra szemeit meresztvé, miután azonban meggyőződött, hogy gyűrűi, karperecei megvannak, könyebben lélegzett és szólt: „mindenem meg van, hála az égnek“.

— De még is hiányzik valami, — jegyzé meg Harkály.

„Micsoda az istenért“! — nyugtalankodott Dorottya.

Az átok.

— Midőn nagysád bájos személye karjaim közzé omlott, ruhája szétpattant és hullámzó keblének hófehér halmai a földre akartak potyogni, én felfogtam lovagiasságból és zsebemben találtak menhelyet. Ime visszaszolgáltatom egygyen kivül mind. Ezt az egy pár strimpflit engedje nagysád megtartanom örök emlékeül ezen regényes báléjnek, midőn egy szegény borbély legény mint báró szerettetett. Most pedig menjünk principális ur. Kedves nagysád jó mulatságot. Ezzel ott hagyták Flóra kisasszonyt, még a pincér is vele fizettette meg a pezsgő árát.

Dorottyával felfordult a világ, magán kivül rogyott a divánra, felkiáltva:

„Oh báró Béli! verjen meg az isten — de csúffá tettél.“

48-as: Miért nem akartátok ti a fuziót?

Balközépi: Mi akartuk, de Horánszki nem akarta. Ő mondta, hogy a 48-as párt ajánlatát tárgyalás alá sem kell venni.

48-as: Hát ki az a Horánszki és merre van hazája?

Balközépi: Ő bizony egy becsületes nyitránszky ember, most a szolnoki kerület képviselője, zegyébb semmi.

48-as: Ugyan ugye? No akkor csak azt a magyar példabeszédet igazolta: „adj a tótnak szállást, ki ver a házadból.“

A közösügy szakácsa

már feltálalt, de a vendégek nem tudnak magok közt megegyezni, hogy ki trántsérozza fel?

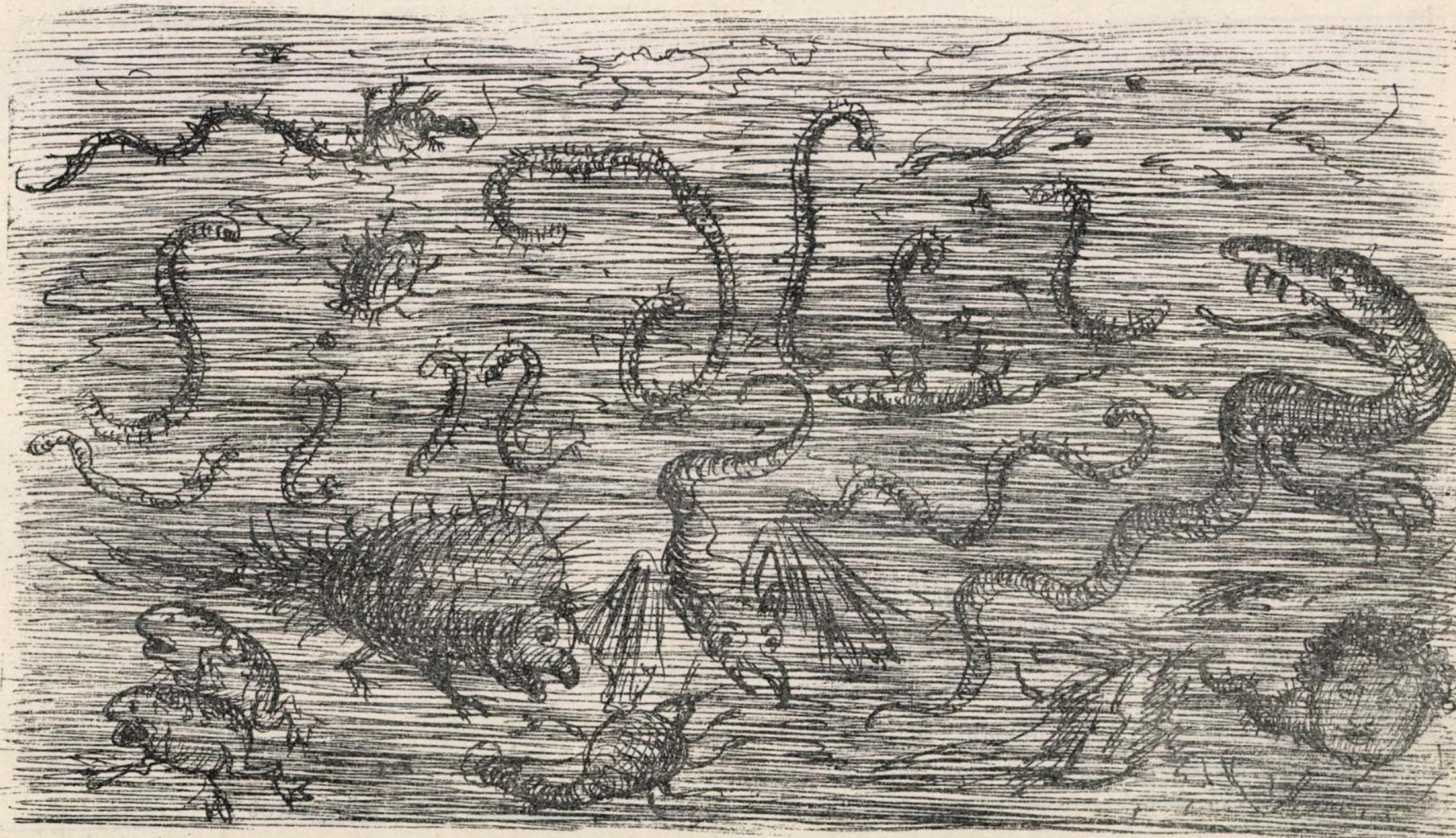

Kujon vitéz generális aztán ajánlkozik a mütétre.

A Duna vize puszta szemmel.

De ha Lindlei vizvezetékében csak három napig áll,

ilyen surrogatumokat láthatni benne nagyitó üvegen.

Egy ujabbkori olcsó János.

Nem volt a községnek rendes jegyzője, — s ideje lett volna már arról gondolkodni, hogy ez a fontos állomás, valamely józan életü, alkalmatos egyéniséggel töltessék be.

A járási szolgabiró fogott is egy embert, hogy azt a notáriusi tisztes állómásba, a polgároknak nagy gyönyörüségére behelyezze.

Hanem ez a szerencsétlen ember, voltaképen se német, se tót, — se magyar ember nem volt.

Volt benne mindegyik nemzetiségből valami sajátság, ugy hogy ha azt akarta kimondani, hogy: „a ki angyala van rézbül“ — hát ugy ejté ki, hogy: „a ki zangyalod van rizpénzbul.“

Tehát ezt a szerencsétlen embert vitte ki a szolgabiró, hogy válassza meg a község nótáriusnak.

A közönség azonban átmenvén néhány restauratión, annyira hozzá volt szokva a programm beszédekhez, hogy programm nélkül még baktert sem szeretett volna választani, — hát még egy jegyzőt!?..

Tehát a közönség programmbeszédet kivánt.

A jámbor zatraceni ennél fogva mint valami Hora vezér, keményen neki gyürkőzött, s nagy megindulással a kegyes publikum felé fordulva mondá:

„Tisztöld gatyámfilulái bolkárog!

Hát én elgyüttem ide gendteknek notáriusnag. — Meg ne ijegyenek gendtek. Én nem vagyum ulyán vád zember, a ki mázsnak vermet ázs — zs maga ezsik bele. Én ha kell ázsum vermet, ázsog izs, de mázs ezsig bele. Az ogos ember mindig döbbre becsül magát, mind mázsd, — mázs se ne bántsa az én hádam, — s aggur azdán vigan lehet élnyi, sógornak izs, gomának izs.

Ulyan zember megfagyok hád én, a gi azt agarom, hugy én izs megéljek, meg kendteg izs meg ne haljanak düfüve.

Elvem mindent dennyi, és pediglen, ma pinzírt, és hulnap ingyér.

Dehát ha gyün gendtek hozzám instantia irás, — én nem daksálom gendteket, — és csinálok szivesen, — derményzetesen ma pinzér, hunap ingyér.

Ha gyün gendtek bizunyitványukért, szivesen adog azd izs, — s pedig ma pinzér, — hunap ingyér.

Küll lúpaszus, — adog aztad izs, — szabodd ár az is, — szinte mind a döbbi — ma pinzér, hunap ingyér.

Elüadgya magát hal'ileset felvétel, — jul van! — mindgyárt odd leszeg én, és pedik ma pinzér, hunap ingyér.

Meggivánja valagi a testamentum, — dehát mirt ne gönyörülne rajda az emper, — és pedig ugy a mint dukall: ma pinzér, — hunap ingyér...

Kiván falagi ósszc-ágasbogasodnyi, — s gell negi móring levél, dehát mért ne? — — ezd izs megdezsem, és petig: ma pinzér, hunap ingyér.

Gusztusa jön falaginek árendálnyi, csereberélnyi, adnyi és venyi, — zs göll negi gondrakdus, — deljes gézséggel zirom neki, — zsemit zse daksálva, csupán azon zegyet götvén gi magamnak, hogy ma pinzért — hunap ingyér...

Dehát ebbul ládhadjág zatyámfiai! hogy én nem vagyuk taksás emper, — hanem hugy én: ucsu János vagyom...

Givánom hád, hogy gendtek irdemezs bulgárok, negi ne menjenek az falnag, — s hogy nekemet maguknak még ma nótáriussá instelálljanak.

A Mládipán legyik gendtekkel, s ne adgya, hogy a gendteg kezibe valamikor csüdördögőt mondgyon, — a buska, — és a susga..."

A publikumnak azonban ettől a programmbeszédtől iszonyuan elment a kedve, s anyira megijedtek a „ma pinzirt — hunap ingyér“ jelszótól, hogy mire a jámbor kanditátus a szószókről leszállott, egy szál embert se látott maga körül.

Mintha puskából lőtték volna őket ki, ugy futottak haza felé.

Ingyért sem kellett volna nekik az az olcsó János — nem hogy pinzér.

Az „Obsitos“ halálára.

Pályád kihivással kezdéd
Noha humorod éle...
Nem találta a szeg fejét,
Bár mint vagdalál véle.

Lásd a Matyi megjósolta
Halálod jó előre..
Ki a jó bort megkóstolta
Nem kell annak a lőre.

Most aztán már végképen ki
Kaptad — lásd — az obsitot..
„Üstökös“ és „Bolond“ Miska“
Rá mondják a „prosit“-ot.

A Matyi sem hullat érted
Keservében könyeket..
Sirasson meg az a balek!
Ki rád előfizetett.

„Szurkol"

— Servusz Guszti ecsém! feljött-e már apád?...

„Fel ám, még tegnapelőtt.

— Hol van szállva?

„Az aranysasban."

— Otthon van-e most?

„Otthon."

— Mit csinál?

„Szurkol."

— Mi a fenét csinál te?

„Mondom, hogy szurkol, mert hát még nincs verifikálva.

Mutatvány

Snasz Kari udvari poéta legujabb válogatott kadenciáiból.

Tisza Kálmus debre**ceni**
Fáj a lába zatra**ceni**.

—

Nem enged könnyen **Irányi**
Szilárdak eszme **irányi**

—

Jó szónok Simonyi **Ernő**!
Nem kell ő neki **esernyő**.
Hogy felfogja a szó**záport**,
Ha a jobb a balra **káront**.

—

Patainak lelke **tiszta**..
Még a bort is tisztán **issza**.

A szolgabiró pokla.

Volt K... n egy okos szolgabiró, a ki magát mindenben megvesztegethetlennek, — mig ellenben más, őt mindenben megvesztegethetőnek tartotta.

Igaz, hogy nagy gaukler volt ez a szolgabiró.

A konyhája fölé, — mindenféle jámbor és istenfélő hiveknek nagy rémületére — feliratta ezt a szót, hogy „**Pokol**".

Ebben a pokolban aztán a falon tüzes sárkányok, Plutók és Farahók s más ezekhez hasonló rettentő hatalmak valának festve, a kik keményen tüzelvén, valami pecsenyeféléket forgattak a nyárson.

Ha aztán valami eltévedt halandó, egy pár liba, vagy kácsa, s más egyébb ilyen csekélységekkel akará földi dolgait a nagytekintetü szolgabiró előtt előmozditani, — a szolgabiró mint afféle politikus ember, a látszatát is kerülvén a biroi tekintély megsértésének, először is az ilyen dolgokért jól lehordta a deliquenst, — a harag vége azonban mindenkor azzal végződött, miszerint azt mondá a szegény ügyes bajos ember ajándékára, hogy: „vigye a pokolba"!

Ezek a jámbor panaszosok azután meg sem indultak az ilyen fölháborodáson, hanem csak egyenesen kullogtak a konyhának, vagy is a „Pokolnak," nagyon jól tudván azt, hogy itt a szolgabiró urnak javára tüzelnek.

—

A szolgabiró csak nem szoptathatja a borjut.

Ugyancsak evvel a cirkumspektus szolgabiróval történt az a história is, hogy egy paraszt ember elő akarván ügyét mozditani, oda visz neki a hátán egy pár hetes borjut, mondván:

— Tekintetes szolgabiró uram! egy borjuval kivántam kedveskedni.

A szolgabiró végig nézett a paraszton, s csunyául elkezdte azt tetőtől talpig méregetni, s mintegy az által tudtára adni, hogy valami nem tetszik neki.

A paraszt készült is rá, hogy most aligha meg nem melegítik egy kicsit.

Ki is rukkolt aztán kevés vártatva a szolgabiró, s azt mondá a jámbor embernek:

— Hát azt akarja kend, hogy magam szoptassam ezt a borjut? —

A szegény ember legott megértette e nagy indulatoskodás okát, s aztán elvivé neki a borjunak az annyát is.

—

Baloldali: Ugyan mondd meg barátom! miért nem választottátok jegyzőnek, a kit mi ajánltunk, Huszár Imrét, nem pedig Kiss Miklóst?

Jobboldali: Azért barátom! mert nem akartuk magunkra haragitani Kecskemét városát.

Baloldali: Nem értelek...

Jobboldali: Hát ha Nagy-Körös korelnököt adott az országgyülésnek, Kecskemét adhat egy jegyzőt.

Baloldali: Ugy, tehát azt akartátok, hogy a kecske is jollakjék, a káposzta is megmaradjon.

—

Pilulák.

Csákány Laci veterán bakkancsos tultesz az igazmondásban Hári Jánoson is.

Közelebb egy társaságban azt beszélte: hogy az osztrák porosz hadjárat alatt átkelletvén retirálni a Dunán, minthogy uszni nem tudott, hajó vagy ladik pedig nem volt, kapta magát egyik bakkancsába ült, mely alkalommal az evező lapátot a gyiklesője, a vitorlát pedig saját fülei helyettesitették.

* * *

Csákány Laci különben köszörüs tüzfa poéta is. Legközelebb kiadott lantos költeményének egyik gyöngyében ilyetén ábrándos rigmusokban fejezte be érzelmeit:

„Kötőtü Ludmillához!“

Titkon kitudtam hogy
Fested az orcádot,
Nem csinálok többé
Fenster-promenádot . . . !

* * *

Lonkayt a „Sz. Antal tüze (Chorea St. Viti)“ megárnyékolván, időközben vizvezetéki „viziszony“ fejlődött ki nála s e kettős betegség eredménye lőn: hogy egy ötfejü szörnyet szült, mely a pesti kath. kaszinóban „Ébresztő szózat Magyarország katholikus választóihoz“ nevet nyert a sz. keresztségben. Igy mi sem tagadhatjuk meg tőle az utolsó kenet-et méltán megillető tiszteséges malasztját.

Ez a „csodaszülött“ arról nevezetes, hogy versben nyivákol, és láb nélkül jár. Ugy látszik, nagy hajlammal bir a fantazmagóriára, mert igy rí(mel):

„Hogy legyen jog s népszabadság,
Mindenütt mi kezdtük ezt;
Szüntetni rabszolgaságot
Nem tud más, csak a kereszt.“

. . . Ez vers, — de nem igaz!

„Zsidó, protestáns, és görög,
Söt még nazarénus is
Hihet, irhat, prédikálhat
Nyilt istenkáromlást is.

Hanem ha a mi püspökünk
Hitünk tanát hirdeti:
Megidézik fel Budára,
S mondják: majd adnak neki!“

. . . Ez nem vers, — de igaz!

„Eszmeharcban mindig elsők
Katholikus franciák,
S itthon a mi nevelésünk
Ugy Apponyi, mint Deák (?!)

Szent Antal üttse, még ilyen szégyenfoltot nem ejtett az „öreg ur“-on senki.

„Ebredj népem álmaidból
Mentsd meg hazád s nemzeted,
S az országgyülésbe válaszsz
Katholikus követet.“

No no páduai szent Antal! majd lesz ezért Wodjáner és Wahrmantól neneked.

* * *

A Lonkai felekezet „Hunyadi Mátyás irodalmi s könyvnyomdai intézete“ cimerében változatosság okáért az egyik keresztet, egy felekezetbeli négylábu álattal fogja felcseréltetni, melynek hátára lesz aztán irva az intézet e jelszava: „In cruce salus.“

Unoka-öcscs.

Nagy bukfencet vetett Pakson
Semmicehi Ödönke!
Bivalyhussal választóit —
Bármint traktálta s tömte.

Versecé most a dicsőség
Hogy birhatja Ödönkét . .
Ki előtt Menyus fija is
Hunyászkodva visszalép.

Versecet képviseli ő
Teljes három év alatt, . .
Habár hetven szavazattal
Kisebbségben is maradt.

Miért környezi Ödönkét
Ilyen marha szerencse?
Azért, mert ő az „öreg ur“
Deák: . . unokaöcscse.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.